

Sygn. akt I UK 149/16

POSTANOWIENIE

Dnia 14 lutego 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Beata Gudowska

w sprawie z odwołania T. M.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w C.
o rentę z tytułu niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 14 lutego 2017 r.,
skargi kasacyjnej ubezpieczonego od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 26 listopada 2015 r., sygn. akt III AUa [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 26 listopada 2015 r. Sąd Apelacyjny w [...], Wydział III Pracy i Ubezpieczeń Społecznych oddalił apelację T. M. od wyroku Sądu Okręgowego w K. z dnia 9 października 2014 r., oddalającego jego odwołanie od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w C. z dnia 3 lipca 2012 r. w przedmiocie odmowy ustalenia prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy z dnia 12 lutego 2008 r. Sąd drugiej instancji ocenił przeprowadzone przez Sąd pierwszej instancji dowody z opinii biegłych z zakresu medycy jako rzetelne, a ich wnioski za trafne i niebudzące wątpliwości. W związku tym przyjął za własne poczynione na ich podstawie ustalenia faktyczne, uwzględniające wszystkie przesłanki istotne z punktu widzenia orzekania o niezdolności do pracy i stwierdził, że ubezpieczony nie jest osobą niezdolną do pracy w związku z wypadkiem przy pracy, jak też z ogólnego stanu zdrowia.

Według zgodnych opinii dwu neurochirurgów i specjalisty z zakresu medycyny pracy przebytemu złamaniu kompresyjnemu kręgu L1 towarzyszą obecnie zmiany zwyrodnieniowo-dyskopatyczne kręgosłupa nieprzekładające się na obiektywne znaczące upośledzenie jego funkcji statyczno-dynamicznej w zakresie postawy ciała, chodu i przemieszczania się, jak też sprawności manualnych. Bólom nie towarzyszą istotne ubytki funkcji neurologicznej, natomiast istnieją ograniczenia ruchowe kręgosłupa i objawy rozciągowe. Przebycie złamania lewego przedramienia nie spowodowało upośledzenia sprawności lewej kończyny górnej, a schorzenia nerek i wątroby nie powodują klinicznych objawów niewydolności tych narządów.

Skarga kasacyjna ubezpieczonego została oparta na podstawie naruszenia prawa materialnego przez błędną wykładnię art. 12 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (jednolity tekst: Dz.U. z 2016 r., poz. 887; dalej "ustawa"), a także art. 13 ust. 1 pkt 2 ustawy w związku z art. 6 ust. 1 pkt 6 ustawy z dnia 30 października 2002 r. o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych (jednolity tekst: Dz.U. 2015 r., poz. 1242 ze sprost.) oraz niewłaściwe zastosowanie art. 60 ust. 1 ustawy przez przyjęcie, że nie jest niezdolny do pracy "zgodnie z poziomem posiadanych przez siebie kwalifikacji na rynku pracy a przez to przyjęcie, że zgodnie z Rozporządzeniem Ministra Gospodarki i Pracy z dnia 8 grudnia 2004 roku w sprawie klasyfikacji zawodów i specjalności dla potrzeb rynku pracy oraz zakresu jej stosowania posiada kwalifikacje do wykonywania zawodu szlifierza, jak również przez przyjęcie, że osoba, której stopień naruszenia czynności organizmu pozwala na wykonywanie pracy jedynie na szczególnych stanowiskach, dostępnych dla osób nie w pełni sprawnych, nie jest częściowo niezdolna do pracy w świetle art. 12 ustawy. Ubezpieczony zarzucił także błędną wykładnię art. 57 w związku z art. 12 ustawy i z § 31 rozporządzenia Ministra Gospodarki Pracy i Polityki Społecznej z dnia 15 lipca 2003 r. w sprawie orzekania o niepełnosprawności przez przyjęcie, że nie występuje u niego niezdolność do pracy w rozumieniu art. 12 ustawy oraz nie przysługuje mu renta z tytułu niezdolności do pracy, mimo że orzeczono lekki stopień niepełnosprawności.

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący uzasadnił wystąpieniem istotnego zagadnienia prawnego, tj. "kwestii wzajemnej relacji art. 12 ust. 1 i 3 ustawy, a także art. 13 ust. 1 pkt. 2 ustawy w związku z art. 6 ust. 1 pkt. 6 ustawy o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych oraz art. 60 ust. 1 ustawy i art. 102 k.p. statuującej definicję osoby niezdolnej do pracy jako osoby, która całkowicie lub częściowo utraciła zdolność do pracy zarobkowej z powodu naruszenia czynności organizmu i nie rokuje odzyskania zdolności do pracy po przekwalifikowaniu a osoby częściowo niezdolnej do pracy jako osoby, która w znacznym stopniu utraciła zdolność do pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji a art. 60 ustawy oraz art. 102 Kodeksu pracy, który przewiduje możliwość określania kwalifikacji zawodowych pracowników w układach zbiorowych pracy, regulaminach wynagradzania i rozporządzeniu ministra właściwego do spraw pracy wydanego na wniosek właściwego ministra na podstawie art. 77³ k.p., a więc w sposób swobodny przez podmioty uprawnione do regulowania płac i świadczeń pracowniczych". Skarżący wskazał również na potrzebę wykładni art. 12 ust. 1 i 3, art. 13 ust. 1 pkt. 2 ustawy w związku z art. 6 ust. 1 pkt. 6 ustawy o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych oraz art. 60 ust. 1 ustawy jako wywołujących rozbieżności w orzecznictwie, "czego egzemplifikacją jest wyrok Sądu Apelacyjnego w Szczecinie, III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z dnia 6 marca 2015 r., III AUa 481/14", w którym stwierdzono, że o niezdolności do pracy nie przesądza wyłącznie ocena medyczna stwierdzająca występowanie określonych jednostek chorobowych i ich wpływ na funkcjonowanie organizmu człowieka, lecz znaczenie ma ocena prawna dokonana w oparciu o okoliczności natury medycznej i okoliczności innej natury. Według skarżącego, wykładni wymagają także art. 12 ustawy i § 31 rozporządzenia w sprawie orzekania o niepełnosprawności "czego egzemplifikacją jest wyrok Sądu Najwyższego z dnia 11 lutego 2005 r., I UK 177/04, w którym jednoznacznie stwierdzono, że przy ocenie niezdolności do pracy określonej w art. 12 ustawy nie można pomijać stopnia niepełnosprawności ubezpieczonego ustalonego na podstawie art. 3, art. 4 i art. 6 ustawy z dnia 27 sierpnia 1997 r. o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych

(Dz.U. Nr 123, poz. 776 ze zm.). Na koniec skarżący wskazał, że skarga jest oczywiście uzasadniona.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, jeżeli istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecnictwie sądów, jeżeli zachodzi nieważność postępowania lub jeżeli skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Skarżący we wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania wymienił trzy przyczyny kasacyjne ujęte w art. 398⁹ pkt 1, 2 i 4 k.p.c., nie zważając, że przesłanka oczywistej zasadności skargi w zasadzie wyłącza dwie pozostałe, gdyż zgodnie z ugruntowanym i przekonującym stanowiskiem judykatury, oczywista zasadność skargi kasacyjnej zachodzi wtedy, gdy z jej treści, bez potrzeby głębszej analizy oraz szczegółowych rozważań, wynika, że przytoczone podstawy kasacyjne uzasadniają jej uwzględnienie (por. np. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 5 października 2007 r., III CSK 216/07, niepubl.).

Skarga kasacyjna ubezpieczonego nie jest w tym znaczeniu „oczywiście uzasadniona”. Wskazywanie w niej – w zakresie podstawy zaskarżenia – uchybień w dotyczących ustaleń faktycznych, gdyż tylko tak można rozumieć argumenty sprowadzające się do stwierdzenia o naruszeniu przepisów prawa materialnego „przez przyjęcie”, że nie jest niezdolny do pracy, nie może odnieść postulowanego we wniosku skutku w związku z treścią art. 398¹³ § 2 *in fine* oraz art. 393³ § 3 k.p.c., przy braku zarzutów naruszenia przepisów postępowania.

W związku z tym nie istnieją jako przyczyny przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania przytoczone we wniosku problemy prawne ani potrzeba wykładni podanych w nim przepisów. Jeżeli w ocenie medycznej stopień naruszenia sprawności organizmu wyklucza możliwość stwierdzenia, że rozpoznane schorzenia powodują niezdolność do pracy, bezprzedmiotowe jest branie pod uwagę innych okoliczności określonych w art. 13 ust. 1 pkt 2 ustawy (por. wyroki Sądu Najwyższego z dnia 12 maja 1998 r., II UKN 45/98, OSNAPIUS 1999 nr 10,

poz. 346, z dnia 1 grudnia 2000 r., II UKN 113/00, OSNAPiUS 2002 nr 14, poz. 343, z dnia 20 sierpnia 2003 r., II UK 11/03, niepubl. oraz z dnia 5 lipca 2005 r., I UK 222/04, niepubl.).

Uwzględniając to, Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

as

l.n